

Пісня смерті нареченої

Казки ірландські

На самотньому острові біля Західного узбережжя жили старий рибалка та його дочка. Чоловік мав владу над духами води, і навчив свою доньку чарам, що змушували духів підкорятися.

Одного разу до берега пригнали човен, а в ньому — гарний молодий джентльмен, напівмертвий від холоду. Старий рибалка приніс його додому і оживив, а його донька Ейлін доглядала за ним. Звичайно, двоє молодих людей незабаром покохали одне одного, і джентльмен сказав дівчині, що він підготував для неї гарний будинок на материках, де буде все, чого вона забажає: шовку, щоб одягнути, і золота, щоб витратити. Так їх і посватали, і день весілля призначили. Але Дермот, закоханий, сказав, що він повинен спочатку перепливти на материк і повернути на весілля своїх друзів і родичів стільки, скільки вміщує човен.

Ейлін плакала й молила його не йти, або принаймні взяти її керувати човном, бо вона знала, що надходить небезпека, і лише вона може мати владу над злими духами, над хвилями та вітрами. Але вона не наважувалася розповісти таємницю заклинання Дермотові, інакше воно не вдасться, а її чари змарніють назавжди.

Однак Дермот лише посміявся з її побоювань, бо день був світлий і ясний, тож він насміхався над думками про небезпеку. Отож він відчалив від берега, благополучно дістався материка та запросив на човен всіх своїх друзів, щоб повернутися на острів і зіграти весілля.

Усе йшло добре, доки вони не побачили острів. Сильний порив вітру раптом обрушив човен на скелю. Човен розлетівся на друзки, і всі, хто був у ньому, загинули.

Ейлін чула крики потопуючих, коли стояла на березі, але не могла нічим допомогти. Дуже вона тужила за своїм коханим і заспівала йому похоронну пісню ірландською, що досі знає народ.

Тоді вона лягла і померла, а старий, її батько, зник. І з того дня ніхто ніколи не наважувався жити на острові, бо там панує дух Ейлін. І скорботну мелодію її голосіння чутно там і досі, коли вітер сильний і хвилі б'ють об скелі, де лежали мертві. Слова пісні дуже жалібні та прості, і їх можна перекласти як:

"Я, незаймана вдовиця, оплакую свого милого,

Ніколи більше він не поцілує мене в губи; Холодна хвиля — його весільне ложе,
Холодна хвиля — його весільний саван.

О, любов моя, якби ж ти взяв мене тоді на човен,

Мій дух і мої чари врятували б від біди.

Бо маю владу я над хвилями та вітром,

А духи зла злякалися б мене.

Любов, моя любов, я йду зустріти тебе на небесах.

Я Бога молитиму, щоб дозволив мені побачити твоє обличчя.

Якщо прекрасні ангели повернуть мені мого коханого,
Я не заздритиму Всемогутньому на Його троні. "

*Вирізка з книги: ANCIENT LEGENDS, MYSTIC CHARMS, AND SUPERSTITIONS OF
IRELAND BY LADY FRANCESCA SPERANZA WILDE, 1887*

Переклад Краснікова К.М., редактор Погребняк-Горбачова О.А